

Derk Bolt

ONTVOERD

Het complete verhaal

Inhoud

Wat eraan voorafging	9
Zaterdag 17 juni 2017 – Dag 1	15
Zondag 18 juni 2017 – Dag 2	44
Maandag 19 juni 2017 – Dag 3	74
Dinsdag 20 juni 2017 – Dag 4	110
Woensdag 21 juni 2017 – Dag 5	123
Donderdag 22 juni 2017 – Dag 6	170
Vrijdag 23 juni 2017 – Dag 7	189
Zaterdag 24 juni 2017	215
Zondag 25 juni 2017	232
Weer thuis	239
Tot slot	247
Verantwoording	253

komt een ventje op een motor langs zij. Hij rijdt rechts naast Eus. ‘*Da me la camera,*’ zegt hij in duidelijk Spaans en met een grimmige gelaatsuitdrukking. ‘Geef me de camera.’

Een overval, denk ik meteen. Een brutale aap uit de omgeving die probeert een onschuldige toerist angst aan te jagen in de hoop iets van waarde te pakken te krijgen. Ik kijk de zenuwachtige jongeman aan en zeg: ‘No.’ Daarna geef ik gas. Het gaat allemaal snel, maar nog veel rapper zijn de hersens aan het werk. Al vanaf het eerste woord dat de boef spreekt zie ik hoe slecht onze positie is. We zijn in een omstreden gebied waar misdaad wellicht makkelijker gedijt dan op plaatsen met politiecontrole. Wij zitten in een auto die qua snelheid geen schijn van kans maakt tegen zijn motor. Ik ben bang dat de jongen gewapend is en wij zijn dat zeker niet.

Terwijl ik vol gas geef om ervandoor te gaan, begrijp ik ook hoe zinloos mijn actie is. Nog geen vierhonderd meter verder haalt het motormannetje ons al in en snijdt hij ons de weg af. Hij stopt, en ja hoor, pakt een pistool uit z’n broeksband en richt dat op ons. We schreeuwen om het hardst ‘*no, no, no*’. Intussen keer ik, gebukt achter het stuur, zo goed en zo kwaad als het gaat onze auto. Tot m’n verbazing lukt dat en wordt er ook niet geschoten.

Ik heb geen idee of ik bang ben. Ja, natuurlijk ben ik dat wel, maar ik besef het niet. Het ventje hoeft maar even kramp in z’n rechterwijsvinger te krijgen en het feest begint. Maar ik zie mijn leven nog niet in een paar seconden voorbijflitsen, dus ik leef nog. Ik hoop vurig dat hij niet durft te schieten of dat op z’n minst de eerste kogels hun doel zullen missen. Maar er klinkt geen schot. Alleen m’n hart bonkt oorverdovend.

Mijn voornemen is om terug te rijden naar het dorpje

en daar tussen de mensen de verdere ontwikkelingen af te wachten. Misschien dat het onze overvaller afschrikt. We baren veel opzien. Vooral omdat ik honderd kilometer per uur rij op een weg waarop je nauwelijks twintig kan. Ik ben blij dat ik niets en niemand raak. Het had een ramp kunnen worden.

Op een stukje gras, midden in Versalles, zet ik de auto stil. De boef komt dichterbij met getrokken pistool. We moeten uitstappen. Een seconde later meldt zich een tweede pistoolheld, een mafketel met een Che Guevara-petje op zijn varkenskop. Het gebrek aan verstand straalt van hem af. Maar goed, alle twee hebben ze een pistool, een groot ding waarmee heel wat schade kan worden aangericht.

Samen proberen Eus en ik de zaak te de-escaleren. We houden onze handen omhoog en in het Spaans probeer ik de mantra: *'Calmes, calmes. Por favor!'* De heren zijn duidelijk niet op hun gemak. De varkenskop stelt zich verdekt op, schuin voor ons, en de zenuwachtige motorheld staat verborgen achter een muurtje aan de andere kant. De laatste voert het woord. Waarom wij ervandoor gingen, wil hij met hysterisch overslaande stem weten. Ik probeer uit te leggen dat ik een overval vermoedde en dat wij daar dus niet van gediend zijn.

Hij komt dichterbij, met het pistool nog steeds op ons gericht. Wie wij zijn, wie ons gestuurd heeft, voor wie we spioneren, wil hij weten.

Omdat ik vermoed dat de man niet goed wijs is probeer ik in luid en duidelijk Spaans de zaak wat weg te lachen. Hoe hij daarbij komt? Wij spionnen? Natuurlijk niet! En waarom is het verboden te filmen in het dorp? We zijn gewoon Hollanders op doorreis. De Che-pet heeft zijn pistool ook nog steeds in de aanslag en de ander windt zich steeds

verder op. Hij staat zo strak als een snaar en het zou mij niet verbazen als hij wat producten van eigen bodem heeft gebruikt. Alles voelt ongemakkelijk.

Ineens verschijnt een woedende vrouw op het toneel. ‘*Pendejo, pendejo,*’ schreeuwt ze naar de revolverhelden. ‘Stelletje klootzakken. Sodemieter op, het dorp uit. Ga die ellende maar ergens anders uithalen.’ De jongens zijn zichtbaar onder de indruk na dit standje. Even denk ik dat we gered zijn, maar niets is minder waar. ‘Neem die gringo’s maar mee, doe wat je wil, maar sodemieter op.’ Shit. Ik zeg tegen de boze vrouw dat dat laatste niet zo’n goed idee is. We blijven liever bij haar, als het haar niks uitmaakt. Maar dat maakt het wel. ‘Met jullie krijgen we alleen maar problemen, wegwezen, zoek het zelf maar uit.’

Onze bezorgdheid groeit. Waar we normaalgesproken de bevolking om de vingers winden met de verhalen over onze zoektochten, wil de boze vrouw hier duidelijk niets van horen. Het is allemaal te heftig, veel heftiger dan anders. We hebben echt weleens eerder in penibele situaties gezeten, maar daar konden we ons uiteindelijk altijd wel weer uit lullen.

Ik voel m’n hart bonken. Minder snel dan toen we zojuist nog tussen de pistolen stonden, maar toch. Het is loeiheet, het zweet is ons al onbeheersbaar uitgebroken. Ik verzet me tegen het vertrek van deze plaats. Ik wil niet mee met die twee klootzakken. Stelletje gewapende lamlullen die ons zomaar mee denken te kunnen nemen? Ik dacht het niet.

Ondertussen gebeurt er van alles. De achterbak van de auto is opengemaakt en onze grote camera is ontdekt. Net als de drone. De iPhone met navigatie die ik op het dashboard had vastgeplakt wordt triomfantelijk buitgemaakt. Ontken nou nog maar eens dat je een spion bent en infor-

mant van de regering. De zenuwenlijer raakt op dreef en over z'n toeren. Hysterisch staat hij tegen me te briesen.

O, wat zou ik hem graag een enorme dreun voor zijn onbenullige hersens geven. Ik kijk Eus aan en zie dat hij precies hetzelfde denkt. Waren de boeven ongewapend geweest, dan zouden we het vast en zeker hebben gedaan. Ik krijg de zaak met geen mogelijkheid gekalmeerd. Dat komt ook doordat we elkaar niet goed verstaan. De jongens drukken zich uit in een soort Spaans dat ik niet machtig ben. Op hun beurt verstaan zij mijn schoolboekjes-Spaans weer niet. En voor een pleidooi om langzaam en duidelijk te spreken is dit waarschijnlijk niet het juiste moment.

Een groepje mannen komt de straat opgelopen, zichtbaar met tegenzin. Zuchtend voegen ze zich bij ons en proberen het conflict te ontwarren. Ze spreken behoorlijk goed Spaans, althans, ik kan ze begrijpen. Verstandige mensen, concludeer ik. Zo dadelijk zal een en ander worden opgehelderd en mogen wij weer doorrijden, onder het toeziend oog van de gewapende bengels. De mannen blijken lid te zijn van de dorpsraad van Versalles. De notabelen dus.

Ik leg de leider uit wat is voorgevallen en vertel daarbij het verhaal van onze zoektocht. Overal ter wereld doet dat verhaal wonderen: boevenharten smelten, boze koppen beginnen gul te lachen. Hier niet. Wat kan er nou in El Tarra zo belangrijk zijn dat wij daar per se heen moeten? Ik leg uit met wie we een afspraak hebben en waarom we deze man willen ontmoeten. 'Een Venezolaanse constructiewerker in El Tarra, de man van een vrouw die u zoekt? Kunt u die niet gewoon bellen?' De dorpsraad snapt er weinig van; hun idee over televisie ligt te ver verwijderd van het onze. Wel zit de dorpsraad een beetje met de situatie in de maag.

Op de achtergrond doet de zenuwachtige motor-pistolero

de ene belastende ontdekking na de andere. Onze huurauto zit vol camera's, komt hij verontwaardigd melden. Ze hebben ze intussen allemaal afgeplakt. Ik zie dat er stukjes zwarte tape op de parkeersensoren in de bumper van de Duster zitten. Ze zijn overduidelijk de slimsten niet, zwak uitgedrukt. Wel oefenen ze steeds meer druk uit op de dorpsraad om ervandoor te gaan. Met ons en de auto. Er is nu geen discussie meer mogelijk, we zullen vertrekken. Ik mag onze Duster niet meer besturen. De leider van de dorpsraad stapt in, zet hem in z'n achteruit en geeft vol gas. De paal achter de auto heeft hij natuurlijk niet gezien. En omdat de parkeersensoren zijn afgeplakt, is er ook geen waarschuwing. Wel een harde knal en een enorm gekraak van een scheurende bumper. Wat een geluk dat ik bij de huur het volledige eigen risico op de valreep heb afgekocht, denk ik nog.

Zonder verdere ongelukken rijden we naar een zijweggetje iets buiten het dorp. Daar worden de ondervraging en de hysterische verdachtmakingen vervolgd. De zenuwenboef ontdekt een zendermicrofoontje op mijn bloes. Hij ontploft bijna. We zijn ze aan het afluisteren en sturen via de satelliet alles door naar de regering, is zijn idiote aanname. Hij trekt het ding los en het snoer breekt. Ik probeer zo snel mogelijk alles van me af te krijgen zonder nog meer schade. Intussen spreek ik bestraffend Spaans in stevige bewoordingen. Dat kan makkelijk, hij begrijpt er toch niks van.

Dan bekijken ze onze paspoorten. Al snel trekken ze de conclusie dat we uit de Verenigde Staten komen. En uiteraard zijn we dan dus ook CIA-spionnen. De boeven kunnen duidelijk niet lezen. We leggen aan de dorpsraad nog maar een keer uit wie we zijn: 'We zijn Hollanders, hulpverleners van een katholieke organisatie. Ons doel is het herenigen van familieleden die elkaar nog nooit hebben ontmoet.'

Ik zie dat het geen enkele indruk maakt. Waarom hebben we de plaatselijke priester niet ingelicht als wij van een katholieke organisatie zijn, of het Rode Kruis? vragen ze. Nee, hun grondhouding is negatief en afwijzend. Langzaam begint de moed me in de schoenen te zakken. Deze situatie is nu echt vervelend aan het worden.

Omdat vrijwel alle gesprekken in het Spaans waren en ik daar het beste mee overweg kan, probeer ik nu de essentie te vertalen en met Eus het verhaal te reconstrueren. Alle seinen staan op rood, concluderen we. Alles wat anders altijd werkte, heeft hier geen effect. We voelen ons kwetsbaar zonder auto en spullen. De kleren aan het lijf is alles wat we nog hebben. Onze angst voor de pistoolhelden is weliswaar geweken, maar wat ons te wachten staat is zo ongewis, dat we er allebei zenuwachtig van zijn geworden. En omdat we ook nog steeds aan het werk zijn, bespreken we daarbovenop nog eens hoe we nu verder kunnen met de zoektocht. Komen we nog in El Tarra vandaag? Misschien halen we het niet voor het donker en moeten we in de buurt overnachten. Zou de man met wie we een afspraak hebben daar rustig op ons wachten of misschien gaan bellen met onze correspondent, van wie ik hem ook een telefoonnummer heb gegeven? We vertrouwen er nog steeds op dat er uiteindelijk een verstandige persoon zal komen die de conclusie trekt dat we geen gevaar vormen. Iemand die ons rustig onze tocht zal laten vervolgen.

We moeten ons opnieuw verplaatsen. Ik vraag waarom dat nodig is.

We staan nog te dicht bij het dorp voor de dingen die komen gaan, legt een lid van de dorpsraad mij uit.

‘Hoe bedoelt u, de dingen die komen gaan?’ vraag ik verontrust.

Dat zullen we wel zien, wimpelt hij af.

We gaan richting de rivier. Zal hij eens wat vertellen over die rivier? Het is de plek waar tijdens de gevechten een jaar of tien geleden 'slechte zaken' plaatsvonden. Iedereen die in Versailles de dood vond door kogels van de paramilitairen werd daar het water in gegooid. Zeker 3000 lijken zijn geteld, zegt de man alsof er daarmee een mooi record in de boeken staat. Hoeveel lijken bij jullie? 2600? Ha, slechte score zeg, wij hadden er meer dan 3000. Een record, jazeker.

Zo'n verhaal bevalt me helemaal niet. Wat hebben wij ermee te maken? Ik realiseer me opeens ook dat in deze omgeving iedereen waarschijnlijk een verleden heeft. Nu doen ze zich voor als vrome dorpspolitici, maar ten tijde van de 'strijd' konden ook zij best eens gewapend door de bergen zijn getrokken. Schietend op alles wat los en vast zat vanwege een ideologie die kant noch wal raakte.

We slingeren over een kiezelpad naar beneden in de auto van het raadslid met z'n opbeurende verhalen. Onze Renault Duster is inmiddels geconfisqueerd en met al onze apparatuur in het niets opgelost. Verdwenen. De weg glooit door de groene, vruchtbare jungle. Het is inmiddels een uur of vier. Het late zonlicht kleurt steeds meer naar warm goud. Zuid-Frankrijk aan het einde van een lome zomerdag. God nog an toe, waren we daar maar. Eus en ik kijken elkaar steeds wat verbijsterd en vooral bezorgd aan. We praten niet veel. Ik vertaal het hoogstnodige en laat achterwege wat tot nog meer ongerustheid kan leiden. Eigenlijk schudden we voornamelijk ons hoofd in ongeloof. Hoe zijn we in vredesnaam in deze situatie terechtgekomen? Een situatie die stukje bij beetje steeds benauwender wordt.

Ik weet nog altijd niet precies met wie we te maken hebben. In de diepte zie ik een riviertje stromen. Dat zal de

veelbesproken stroom des doods zijn. Ik huiver bij de gedachte; als het maar niet onze laatste plons wordt. Aan de rand van het water staat een houten schuurtje. Zo'n kotje van waaruit overal in de tropische wereld producten worden verkocht: ananassen, avocado's, yucca, kokosnoten. Maar dit hokje is leeg. Er is een soort toonbankje, maar uit de rondslingerende rotzooi blijkt dat het ding allang niet meer in gebruik is.

We moeten de auto uit. 'Waar wachten we op?' wil ik graag weten. Het antwoord treft me als een stevige stomp in de maag. 'We wachten op de guerrilla,' zegt de zenuwachtige pistoolheld alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Ontdaan kijk ik het raadslid aan dat meeluistert. *Guerrilla? Que pasa coño?* Wat is dit allemaal? Wat heeft die guerrilla met ons te maken, of wij met hen? Godsamme, kan de gemeentemeneer niet even ingrijpen nu? Kan de geest nog terug in de fles?

Tot mijn verbijstering is de man nogal duidelijk. Er is niets meer aan te doen. Wij zijn te verdacht om vrij rond te laten lopen. De guerrilla zal eerst precies willen weten waarmee wij ons bezighouden, wie we vertegenwoordigen, hoe gevaarlijk we zijn. 'En u dan, raadslid? Hebt u helemaal niets te vertellen?' De man haalt wat timide de schouders op en wijst naar het enorme pistool in de broeksbanden van Peppie en Kokkie. '*No tenemos armas,*' verklaart hij. En daarmee is alles gezegd. De burgers zijn ongewapend en hebben derhalve niets in de melk te brokkelen.

Mijn ongerustheid loopt snel op, evenals mijn hartslag. Ik vraag wat er nu precies gaat gebeuren. We wachten op een aantal soldaten van de guerrilla. Die moeten van ver uit de jungle komen en het kan dus nog wel even duren voor ze er zijn. De commandant van dat groepje beslist wat ze

met ons zullen doen. Waarschijnlijk nemen ze ons mee tot alles is uitgezocht. Het begint me te duizelen. Van alle kanten schieten de gedachten door mijn hoofd.

De meest heftige spreek ik meteen uit. 'Is er een kans dat ze ons zullen doden?' vraag ik de man van de gemeente.

Zijn reactie is kort. Zeker niet! We zijn aangehouden door de ELN, een guerrillagroepering die de ideologie van Che Guevara aanhangt. Zij strijden voor de verheffing van de arme boerenbevolking. Gevangenen vermoorden zij nooit.

Dit antwoord haalt even wat stoom van de ketel. Ik overleg met Eus. Toch zijn we er niet gerust op. Overleven we dit wel? 'Sodeju man, wat hebben we ons op de hals gehaald? Waar zijn we in terechtgekomen?' Ik herhaal het regelmatig, maar Eus heeft er natuurlijk ook geen antwoord op. We zijn op de verkeerde plaats op de verkeerde tijd, zo concluderen we gezamenlijk. Pech gehad. Maar dat wil er bij mij nog maar moeilijk in. Het duurt altijd even voor ik me neerleg bij het feit dat de tijd niet valt terug te draaien. Gewend om altijd de touwtjes stevig in handen te hebben leg ik nogmaals aan ons gezelschap uit wat voor werk we doen. En hoe belangrijk dat is. En dat er mensen op ons zitten te wachten. En dat dat zo dus in de soep loopt. Vanwege die klote guerrilla met hun achterlijke vertegenwoordigers en het krankzinnige idee dat wij spionnen zijn.

Mijn betoog maakt geen indruk. Men haalt de schouders op en iedereen steekt nog eens de fik in een sigaretje. Ja-loers kijk ik toe hoe smakelijk wordt geïnhaleerd en grote wolken tabaksrook de zon even verduisteren. Rookte ik ook nog maar.

Er breekt een periode van verveling aan. We wachten dus op de rebellenclub en in de tussentijd is er weinig te doen. Gelukkig wordt voor afwisseling gezorgd. Ineens ver-

schijnt een onbekend autootje waar onze spullen in blijken te liggen. De apparatuur wordt uitgesteld op de toonbank van het krakkemikkige hokje. Pistoolheld nummer 1 roept ons bij zich en begint met een minutieuze controle van de spullen. Van alles wil hij uitleg. Van USB-sticks bijvoorbeeld, waar ik er veel van bij me heb. Uitleg bij foto's, zonnebrillen, koptelefoons, paspoorten en toilettassen. En dan de grote camera, de opnameschijven, de microfoon, accu's en de oplader.

Ik leg alles geduldig uit, maar krijg niet de indruk dat het jochie er iets van begrijpt. Vlak voor vertrek uit de bewoonde wereld had ik nog even gepind. Dat begrijpt hij dan weer wel. Langzaam telt hij het geld in mijn portemonnee. Het is 1,4 miljoen peso, een dikke 400 euro. Hij wil het nog een keer tellen met een getuige erbij, zodat ik later, wanneer ik de poen terugkrijg, zeker weet dat het om het juiste bedrag gaat. Ja ja, denk ik, klets jij maar lekker ventje, die poen steek je natuurlijk gewoon in je eigen zak. Maar goed, wat kan mij het eigenlijk schelen. Onze problemen zijn nu echt veel groter dan het verlies van 400 euro.

Langzaam maken de dorpsraadsleden zich op voor vertrek. Ze kunnen niets meer voor ons doen, verklaren ze. Ik dring erop aan dat een van hen tot het einde bij ons blijft. Ik vertrouw de pistolero's allerminst, en ik denk dat de aanwezigheid van een 'belangrijke burger' goed is voor onze veiligheid. De voorzitter laat zich overtuigen en blijft. Zijn collega's stappen opgelucht in hun auto's en verdwijnen. *Suerte*, schreeuwen ze als laatste. Geluk!

De zon is nu bijna onder. Het begint te schemeren en nog steeds zijn er geen guerrilla's in zicht. Wel worden we als op bevel in één keer overvallen door een regen aan vliegend ongedierte. Een soort plakmotten, donkerbruin

en een paar centimeter lang, die zich als bezetenen op ons stortten. De rokers verweren zich door een nieuw saffie op te steken, maar wij moeten slaan en vegen dat het een lieve lust is. Gelukkig zijn het geen muskieten. Ze prikken niet, maar zijn super irritant. Door veel te blijven bewegen is het nog een beetje draaglijk te houden, maar geïrriteerd als ik toch al ben, rollen de vloeken en scheldwoorden gemakkelijk uit mijn mond. In het Spaans gelukkig, zodat mijn ouders zich er niet voor hoeven te schamen.

Midden in dit gevecht met de natuur verschijnen dan eindelijk de mannen op wie we hebben gewacht. Voorop de commandant, een tanige veertiger met zwart borstelhaar en een verweerde kop. Achter hem de manschappen. Een stuk of zeven, tel ik. Een enkeling ziet er ouder uit, maar de meesten zijn jochies. Tussen de zeventien en twintig, schat ik. Ze zijn bewapend. Twee hebben een machinegeweer over de schouder, een stuk of wat bezitten een stoer pistool en allemaal hebben ze een handgranaat aan de riem hangen. Niemand draagt een uniform of ook maar iets dat daarop lijkt. Zwart is de basiskleur en de meesten zijn gekleed in T-shirt en spijkerbroek. Het schoeisel heeft nog wel iets militair: stevige leren stappers die het midden houden tussen soldatenkistjes en hoge rijglaarzen. Er worden handen geschud en de situatie wordt fluisterend besproken. Van een afstandje nemen de junglesoldaten ons op. En wij hen.

De commandant is een klein mannetje met het zekere en doortastende optreden van een leider. Op het eerste gezicht komt hij niet onsympathiek over. Maar je moet natuurlijk uitkijken met beoordelingen op het eerste gezicht. Het is me al zo vaak gebeurd dat ik me schromelijk vergis in iemand alleen maar op basis van het voorkomen. We

zullen de commandant dus niet beoordelen op zijn grim-mige soldatenkop, maar op zijn verstandige daden.

Ik vraag hem hoe hij heet en hij geeft onmiddellijk antwoord. ‘*Jaguar!*’ Spreek uit als ‘gak-war’. Hij broemt zijn naam een beetje, alsof het van diep moet komen. Ik kan het niet laten om iets terug te zeggen. Iets brutaals. ‘*Jaguar, net als mijn auto,*’ probeer ik vrolijk en naar waarheid het ijs te breken. De man kijkt me niet-begrijpend aan en ik vermoed dat mijn favoriete automerk nog niet is doorgedrongen tot het wagenpark van de guerrilla. Gelukkig spreken we allebei een andere versie van de Spaanse taal, dus mijn vrijpostigheid leidt niet al meteen tot irritatie.

Jaguar kijkt gepijnigd naar onze bezittingen, die nog steeds staan uitgesteld op de krakkemikkige toonbank van het hok. Hij zucht en steunt en schudt zijn hoofd. Als-ie daarmee klaar is wendt hij zich tot mij en verklaart plechtig dat dit toch echt niet kan. Wie wij ook zijn, dit moet tot op de bodem worden uitgezocht. Hij kan ons niet laten gaan, we zullen voorlopig door hem worden vastgenomen.

Onze laatste hoop wordt met een forse dreun de bodem ingeslagen. We rekenden nog op de komst van een verstandige man die het misverstand van onze aanwezigheid zou ophelderen. Die misschien wel met ons naar El Tarra zou rijden om ons veilig af te leveren. Maar nee, vergeet het maar. Teleurgesteld vertel ik Eus de uitslag. We halen allebei onze schouders op en weten eigenlijk niet wat te zeggen. Zijn we nog steeds bang? Zeker. Vertrouwen we die ELN-gasten? Mannen met wapens? Helemaal niet. Is onze situatie zwaar klote? Absoluut. Met het verhaal over onze missie probeer ik Jaguar nog een keer op andere gedachten te brengen, maar ik zie al van mijlen ver dat het vergeefse moeite is.

De laatste stralen zonlicht komen bijna horizontaal het verlaten hok binnen, waar we staan te overleggen.

‘Still!’ zegt Jaguar opeens. ‘Hoor je dat?’

We luisteren en horen inderdaad wat gebrom in de verte.

‘Helikopters,’ zegt onze commandant, ‘ze vliegen laag. Het zijn de helikopters van het leger en ze zijn op zoek naar jullie.’

‘Hoe kunnen die dat nu al weten?’ vraag ik hem.

Het antwoord is zo duidelijk als wat. Iedereen in het dorp Versalles heeft gezien dat er twee gringo’s zijn opgepakt door de guerrilla. Dat is natuurlijk allang bij de militaire post van El Tarra terechtgekomen. En met dat soort informatie weet het leger wel raad. Meteen de lucht in, op zoek, misschien vangen ze ook nog wat guerrillastrijders. Hoe klein en kinderachtig ik het ook vind, het blijft een oorlogje. De wapens zijn echt en zodra de vijand in beeld komt wordt er ook zeker geschoten. Doodgeschoten.

Jaguar is zichtbaar zenuwachtig. Hij stuurt een paar soldaten op pad om uit te vinden waar de heli’s zitten en hoe laag ze vliegen. ‘Zodra het donker is gaan we weg,’ deelt hij ons mee.

Ik vraag waarheen de weg zal leiden.

De rivier over, de bergen in, naar een veilig onderkomen voor de nacht, legt hij uit.

‘Dan zijn we dus nu officieel ontvoerd,’ stel ik hardop vast.

Maar daar sla ik de plank echt mis, volgens de commandant. ‘Jullie worden in voorlopige hechtenis genomen tot de zaken uitgezocht zijn.’ Wij worden vanaf nu door hen beschermd omdat het te gevaarlijk voor ons is om hier vrij rond te lopen. De hele operatie die nu wordt opgestart is voor onze eigen bestwil. ‘Je mag blij zijn dat jullie door ons